Aramızdan ayrılalı 40 yıl oldu. 40 yıl önce Taksim'de akşam gazetelerinden birisinde öldüğün yazılıydı. Biraz sonra Belma ile buluşacaktım. Yüzümün karmakarışık olduğunu görünce nedenini sormuş, ben de söylemiştim. Belma ağlamıştı, ben ise ne düşüneceğimi bilemiyordum. Kafam bomboştu. O kadar beklenmedik bir ölümdü ki…

Burada geçen 40 yılı anlatmayacağım.

Unutulup gitmiştin. Ta ki senin örgüte kazandırdığın Lazkiyeli tavuk hırsızıyla kapışıncaya kadar… Eskiden bu zata Muhabarat, devrimci katili, hırsız derdik; hepsi doğruydu ama son olarak El Nusra tehlikesi nedeniyle boşaltılan Alevi evlerini yağmalarken yakalandığını öğrenince "tavuk hırsızı"nın daha uygun bir deyim olduğuna kadar verdim. Hırsızlık geni diye bir gen var mıdır, bilmiyorum ama varsa bu soytarıda kesin vardır.

Seni kullanmaya kalktı. Hiç etkili olamadı, engelledik. Yanındaki tiplerle birlikte biraz gürültü çıkardı, o kadar… Hayırlı bir işe vesile oldular, unutulan Yüksel Eriş hatırlandı. Devrimci hareketin tarihiyle ilgili değişik kitaplarda İlker ve benle birlikte örgütün üç kurucusundan birisi olarak yer aldın.

Adına bir blog açıldı ve yedi yıldır yılda bazen bir bazen iki kere seninle ilgili olarak yazdım.

Biz geçmişe bağlı olmayan insanlardık. Geçmişi konuşuruz, sonuçlar çıkarırız ve geleceğe bakarız. Şimdi de böyle yapılması gerekiyor.

1974 yılındaki gelecekle şimdiki gelecek birbirinden oldukça farklı.

O dönemde yükselen bir dalganın üzerindeydik, şimdi ise böyle bir durum bulunmuyor. Daha

yavaş ve farklı bir gelişme olacak.

Türkiye Devriminin Acil Sorunları (TDAS) önemliydi, ne kadar uğraştığımı biliyorsun. Şurası da bir gerçektir ki, Ankara'da Necati'nin değişik bölgelerle kurduğu ilişkiler ve senin farklı yörelere gidip ilişki kurman olmasaydı, sonraki gelişmeler ve tanınmışlığımız da olmazdı. TDAS önemli bir temeldi ama sadece temelle olmazdı.

Bugünden geriye bakıldığında şunu açıkça görebilmek mümkündür: bizi bugüne kadar bile isim olarak taşıyan esas olarak 1975-77 dönemidir. Daha sonra da bir sürü iş yapıldı tabii ama o dönemdeki özelliğimiz, devrimci hareketin genelinden apayrı olan özgün çizgimiz bir daha yakalanamadı. Bu çizgiyi örgütün varlığı 1988'de sona erdikten 20 yıl sonra 2008'de yeniden yakaladık. Devrimci harekette kamuoyuna açık geçmişle hesaplaşmayı ilk yapan isim olduk. Özellikle ilginç olan örgütün fiilen bulunmaması ama adının bulunmasıydı. Bahsettiğim tip bulunmayan örgütün adını kullanıyordu, onu da hallettik. Böyle bir olayın benzeri tarihte var mıdır, bilmiyorum.

Ne söyleyeceğini biliyorum: "Bu işleri nasıl hallediyorsun böyle, 40 yıl önce böyle değildin!"

Haklısın ama aradan 40 yıl geçti. Sürekli öğrenen, politikanın içinde bulunan bir insan için oldukça uzun bir zaman. Tek de değildim üstelik… Uygun zamanda ve biçimde çıkış yap, sonraki gelişmenin hızına ve büyük katılıma şaşırıyorsun.

Çok sayıda insan 35 yıl öncesinde kalmış. O yıllardaki ortama göre geri olmayabilirlerdi ama bugün teoride de pratikte de oldukça geride kalmışlar. Daha kötüsü, bunun farkında da değiller. Bu insanlara bir şey anlatmaya çalışmak zaman kaybetmek olur.

Eski özelliğimizi farklı koşullarda tekrarlayarak işe başladık: günümüz dünyasında yeni olan nedir? Büyük bir sosyalizm deneyi yaşandı, buradan hangi sonuçlar çıkarılabilir? Bunları kitap olarak yayınlamaya başladık.

Bakalım daha sonra ne olur!

Kesin olan şudur ki, açıkladığımız konularda –tıpkı 40 yıl öncesinde olduğu gibi- boş konuşmuyoruz, yetkiniz.

Devrimci hareket de bu konulara uğramadan ya da bunların çevresinde dolaşarak bir yere gidemeyecektir.

Yaşanmış sosyalizmin tarihi bir, sol içi şiddet bağlamında örgüt tarihiyle hesaplaşma iki; bu iki konuda açık farkla iyiyiz.

Eskinin çok sayıda insanının işe yaramaz durumda olduğunu tahmin edebilirsin.

1971 sonrasında da daha küçük düzeyde benzer durumla karşılaşmıştık.

Şimdiki çürüme daha boyutlu ve daha derin…

40 yıl öncesinden oldukça farklı bir ortamdayız…

Bakalım ne olur!